Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 17, No 4 (1966)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.18804](https://doi.org/10.12681/jhvms.18804)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1966). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 17(4), 268–275.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.18804>

ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αί ανάγκαι τών ὀρνίθων εἰς ἀμινοξέα

Ἐρευνηταὶ τοῦ Γεωργικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Illinois (H.Π.Α.) διεπίστωσαν ὅτι εἰς τὰ φυράματα ὑψηλῆς ἐνεργειακῆς ἀξίας τῶν ὀρνίθων τὰ βασικὰ ἀμινοξέα δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀρκετὴν ποσότητα οὔτε εἰς τὴν κατάλληλον μεταξὺ αὐτῶν ἀναλογία. Τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀρνιθίων ἐπετεύχθησαν μὲ φυράματα περιεκτικότητος 25 τοῖς 100 πρωτεΐνης. Δι' ἐνὸς τοιούτου φυράματος, τὰ ὑπὸ πειραματισμὸν ὀρνίθια κατηνάλωσαν μεγαλυτέραν ποσότητα τροφῆς καὶ ἀνεπτύχθησαν κατὰ τρόπον «ἀπίστευτον», ἐπιτυχόντα αὐξήσιν βάρους ἐκ 13 γραμμαρίων ἡμερησίως, ἐνῶ μὲ τὰ συνήθη φυράματα, αἱ ἡμερήσιαι αὐξήσεις βάρους τῶν ὀρνιθίων ἦσαν μόνον 4 γραμμάρια.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πειραμάτων, οἱ προαναφερόμενοι ἐρευνηταὶ προσδιώρισαν, ὥς εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, τὰς ἡμερησίας ἀνάγκας τῶν ὀρνιθίων εἰς βασικὰ ἀμινοξέα. Αἱ τιμαὶ ἀναφέρονται εἰς ἑκατοστιαῖα ποσοστὰ πλήρους σιτηρεσίου καὶ συγκριτικῶς πρὸς τὰ ἐν χρήσει ποσοστὰ εἰς H.Π.Α.

Ἀμινοξέα	Ἑκατοστιαῖα ἀναλογία ἐν χρήσει σήμερον εἰς H.Π.Α.	Ἑκατοστιαῖα ἀναλογία προκύπτουσα εἰς πειρά- ματα εἰς H.Π.Α.
Ἀργινίνη	1,2	2
Ἰστιδίνη	0,15	0,81
Λυσίνη	0,9	1,87
Τρυπτοφάνη	0,2	0,31
Φαινυλαλανίνη		
(+ Τυροσίνη)	1,6	2,42
Μεθειονίνη		
(+ Κυστίνη)	0,8	1,09
Τρεονίνη	0,6	1,09
Λευκίνη	1,4	3,6
Ἰσολευκίνη	0,6	1,38
Βαλίνη	0,8	1,56
Γλυκίνη	1	0,99

COUCH (J. R.) 1964. **Ἡ χρῆσις τῆς ἀσπιρίνης εἰς τὴν διατροφήν τῶν ὀρνίθων.** *Feed Illustrated*, **15**, 18.

Κατὰ γενομένους πειραματισμοὺς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Arizona, ἡ προσθήκη ἀσπιρίνης (ἀσετυλ - ιτεϊλικοῦ ὀξέος), εἰς τὸ φύραμα τῶν ὀρνίθων, εἰς δόσιν 0,5 τοῖς 100, συντελεῖ εἰς τὴν αὐξησιν τῆς ὠτοκίας, ἐνῶ εἰς ἀναλογίαν 7,25 τοῖς 100 προκαλεῖ σημαντικὴν μείωσιν αὐτῆς.

I. K.

KOLER (R) 1964. **Βελτίωσις τῆς ἐκκολαπτικότητος τῶν ὠῶν.** *Zuchttyg.*, **7**, 654.

Κατὰ τὴν γνώμην ἐιδικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Colorado, ἡ μεταχείρησις, τὴν ὁποίαν ὑφίστανται τὰ ὠὰ πρὸ τῆς ἐπωάσεως. ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἐκκολαπτικότητος αὐτῶν. Οὕτω, θερμανσις τῶν ὠῶν πρὸ τῆς ἐπωάσεως αὐξάνει τὴν ζωτικότητά των, καθόσον ἔνιαι ὀρνιθες τίκτουν ὠὰ προῶρως. Βασιζόμενος ἐπὶ παρατηρήσεων γενομένων ἐπὶ πολλῶν σειρῶν ὠῶν συντηρημένων ἐπὶ 14 - 28 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπωάσεως, ὁ ἀνωτέρω εἰδικὸς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν 12° C εἶναι ἡ πλέον πρόσφορος διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὠῶν πρὸ τῆς ἐπωάσεως. Ἐπὶ πλέον συνιστᾶται ἡ προθέρμανσις τῶν ὠῶν εἰς 28° C ἐπὶ 14 ὥρας, πρὸ τῆς ἀνωτέρω προεπωαστικῆς περιόδου.

I. K.

TZIMAS (P). 1965. **Αἰτιολογία τῆς πελματίτιδος εἰς τὰς ὀρνιθας.** *Dt. tierärztl. Wschr.*, **72**, 388 - 390.

Ἐπώδυνος πελματίτις εἰς ὠτοκούσας ὠφείλετο εἰς ἀνεπιτυχεῖς πτητικὰς προσπάθειάς τῶν ὀρνίθων, ἵνα εἰσέλθουν εἰς τὰς φωλεάς των, κειμένας εἰς ὕψος 1,22 μ. Διὰ τῆς τοποθετήσεως κοττανάθρων εἰς ὕψος 0,50 μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔναντι τῶν φωλεῶν, τὰ περιστατικὰ πελματίτιδος ἐξέλιπον.

I. K.

WEIDEMÜLLER (H). 1965. **Αἰτιολογία τῆς πελματίτιδος εἰς τὰς ὀρνιθας.** *Munch. tierärztl. Wochr.*, **78**, 34 - 35.

Πειραματικὴ ἀναπαραγωγὴ πελματίτιδος εἰς ὀρνιθας δι' ὑποδορίου ἐγγύσεως καλλιεργήματος στελέχους Βρουκέλλας, ἀπομονωθείσης ἐξ ἀναλόγου ἀλλοιώσεως ὀρνιθος. Τὸ στέλεχος ἐταυτοποιήθη ἐν συνεχείᾳ ὁρολογικῶς ὡς Br. abortus.

I. K.

HARMS (R. H.) — Feed Age 1965, 15, 2, 61. 'Η χρήσις δολομίτου ὡς πηγῆς ἀσβεστίου εἰς τῖς ὠτοκοῦσες ὄρνιθες.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπεφεύγετο εἰς τὰ φυράματα ἢ προσθήκη δολομίτου (ὄρυκτοῦ περιέχοντος ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον καὶ μαγνήσιον), ὡς πηγῆς ἀσβεστίου, λόγῳ τῆς ὑψηλῆς περιεκτικότητος τοῦ ὄρυκτοῦ εἰς μαγνήσιον.

Πειράματα γενόμενα εἰς Wisconsin (H. Π. Α.) ἀπέδειξαν ὅτι αἱ ὄρνιθες ἀνέχονται τὴν παρουσίαν εἰς τὸ φύραμα ποσοστοῦ 9 τοῖς 100 δολομίτου, περιεκτικότητος 1,08 τοῖς 100 μαγνησίου. I. K.

(*Feedstuffs*, 1965, 37, 54 — *Selez. Vet.* 1965, 6, 476). **Συνέπεια ἐκ τῆς ἐλλείψεως νεροῦ εἰς τῖς ὠτοκοῦσες ὄρνιθες.**

Ἡ παροδικὴ ἔλλειψις νεροῦ ἀσκεῖ παρατεταμένην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὠτοκίας. Εἰς ὁμάδα πουλάδων, εἰς τὴν ὁποίαν διεκόπη ἡ χορήγησις νεροῦ ἐπὶ 30 ὥρες, λόγῳ βλάβης τοῦ δικτύου ὑδρεύσεως, ἡ ὠτοκία ἐσημείωσε τὴν μεγίστην πτώσιν τὴν 5ην ἡμέραν, μετὰ τὴν ἐπαναχορήγησιν τοῦ νεροῦ. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ ρυθμὸς τῆς ὠτοκίας ἤρchiσε ν' ἀνέρχεται βραδέως, ἀλλ' ἐπὶ ἓνα μῆνα διετηρήθη κάτω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν ὁμηλίκων πουλάδων, εἰς τῖς ὁποῖες δὲν ἔλλειψε τὸ νερό. I. K.

POPKHRISTON (A), LALOV (KH.), STOYANOV (P) καὶ DIMITROV (A) — 1965. Φλεγμονὴ τῆς ἀμάρρας εἰς ὠτοκοῦσας ὄρνιθας. Vet. Med. Nauki, 2, 339 — 346.

Ἡ ὑξημένη συχνότης φλεγμονῆς τῆς ἀμάρρας παρατηρήθη εἰς πειραματικὰς ὄρνιθας, αἵτινες διετρέφοντο μέ ὑψηλὸν ποσοστὸν πρωτεΐνης, ταγγισμένον χοίρειον λίπος ἢ δι' ἀνεπαρκῶν ποσοτήτων βιταμινῶν Α καὶ Ε. Μεγίστη συχνότης κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὑψηλοτέρας ὠτοκίας. Εἰς τὰς προσβεβλημένας ἑκτροφάς, αἱ ποσότητες τῶν βιταμινῶν Α καὶ Ε, εἰς τὸ ἥπαρ, εὑρέθησαν, ἀντιστοιχῶς, 1,9 — 7,5 mg % καὶ 5,8 — 10 mg %, συγκρινόμεναι πρὸς τὰ ἐπίπεδα τῶν ὑγιῶν ὄρνιθων: 2,6 — 8,2 mg % καὶ 10,4 — 24 mg %.

Διὰ τῆς μειώσεως τῶν πρωτεϊνῶν τοῦ σιτηρεσίου, ἐνισχύσεως τῶν βιταμινῶν τῆς τροφῆς, τοπικῆς θεραπείας δι' ἀλοιφῶν περιεχουσῶν ἀντιβιοτικά, ἐπετεύχθησαν ἱκανοποιητικὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καλύτερα ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν διὰ τῆς χορηγήσεως ἀπὸ τοῦ στόματος ἀντιβιοτικῶν καὶ Νατρίουχου σεληνίου. I. K.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

CORNWELL (R. L.) 1966. **Έργαστηριακά έρευναι εις τό πρόβατον διά του άνθελμινθικού παρασκευάσματος τρυγικού pyrantel (Banminth Pfizer). Vet. Rec., 79, 590 — 595.**

Νέα άνθελμινθικά φάρμακα άνεκαλύφθησαν κατά τὰ τελευταία έτη, διά την θεραπείαν της παρασιτικής γαστρεντερίτιδος του προβάτου. Ίδιαιτέρως άναφέρονται τὰ Bephenium, Methyridine, Haloxon και ή Thiabendazole. Μία νέα σειρά άνθελμινθικών φαρμάκων έναντίον των νηματωδών σκωλήκων των ζώων τελεί ήδη υπό έρευναν.

Έκ της σειράς ταύτης ό Σ. έπειραματίσθη διά του τρυγικού [τράνς - 1 - μεθύλ - 2 (2 - (α - θειενύλβυνίλ)] 1,4,5,6 - τετραϋδροπυριμιδίνη, γνωστού ως τρυγικού pyrantel.

Τό έν λόγω φάρμακον, χορηγηθέν έν ύδατικῷ διαλύματι, 5 τοίς 100, έφ' άπαξ, άπεδείχθη λίαν άποτελεσματικόν έναντίον των σκωλήκων *Ostertagia*, *Trichostrongylus*, *Nematodirus*, *Cooperia*, *Chabertia* και των άώρων μορφών των σκωλήκων. Συνιστωμένη θεραπευτική δόσις 25 mg/kg. ζώντος βάρους με περιθώριον άσφαλείας εις τό έπταπλάσιον διά τους άμνους και μεγαλύτερον εις τὰ ένήλικα πρόβατα.

I. K.

JURASEK (V), VODRAZKA (J), και BREZA (M) 1965. **Έπίδρασις νέων τινων άνθελμινθικών επί της έκ Moniezia λοιμώξεως του προβάτου: Tenox V, Bilevon M και Cestodin.**

Τα άναφερόμενα άνθελμινθικά έδοκιμάσθησαν επί 23 άμνων, ήλικίας 3 - 4 μηνών, μεμολυσμένων διά *Moniezia*. Τα δύο παρασκευάσματα κασσιτέρου (Tenox V και Cestodin) άπεδείχθησαν άνευ άποτελέσματος. Τό Bilevon M (Bayer 9015) έν αίωρήματι εις έλαιον 1 : 10, εις δόσιν 15 mg/kg. ζώντος βάρους, από του στόματος, άπεδείχθη άποτελεσματικόν 100 %, όσον και τό διάλυμα 2 % θειϊκού χαλκού, εις δόσιν 45 — 50 ml.

I. K.

MC LOUGHLIN 1966. **Παρατηρήσεις επί της θεραπείας της *Trichomonas gallinae* εις την περιστεράν. Avian Dis., 10, 288 — 290.**

Διά την θεραπείαν της τριχομοναδώσεως των πτηνών, έχρησιμοποιήθη ή 2 - άμινο - 5 - νιτροθειαζόλη και πλέον προσφάτως ή μετρονινταζόλη, γνωστή έκ της άποτελεσματικότητός της επί της *Tr. vaginalis*.

Ὁ Σ. ἐπιβεβαιοῖ, πειραματικῶς, τὴν δραστικότητα ἐπὶ τῆς *Tr. gallinae* τῆς μετρονινταζόλης καὶ τῆς συγγενοῦς πρὸς αὐτὴν διμετρινταζόλης εἰς τὴν περιστερὰν, εἰς τὴν ἀκόλουθον δοσολογίαν: ἀπὸ τοῦ στόματος 50 mg/kg. ζῶντος βάρους ἡμερησίως ἐπὶ 5 ἡμέρον ἢ 0,05 % εἰς τὸ πόσιμον ὕδωρ ἐπὶ 3 — 6 ἡμέρας.

I. K.

**GUILHON (J). 1966. Ἐπίδρασις ἐνὸς παραγώγου τῆς ἱμινταζο-
θειαζόλης (Tétramisole) ἐπὶ τῶν γαστρεντερικῶν στρογγύλων
τῶν προβάτων. Bull. Ac. Vét. Fr., 39, 256 — 264.**

Ἡ τετραμιζόλη (Tétramisole χλωριοῦχος DL τετρα-ὑδρο 2-3-5-6 φαινύλ-6-ἱμινταζο (2,1β) θειαζόλη), τῆς ὁποίας ἡ σύνθεσις ἐπετεύχθη προσφάτως εἰς τὸ Βέλγιον, ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικὴ ἔναντι τῶν γαστρεντερικῶν σκωλήκων τῶν προβάτων, χορηγουμένη εἴτε ἀπὸ τοῦ στόματος εἴτε δι' ὑποδορείων ἐγχύσεων.

Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης ὁδοῦ, ὁ Σ. διεπίστωσεν ὅτι ἡ τετραμιζόλη εἶναι δραστικὴ ἐπὶ τῶν περισσοτέρων τριχοστρογγύλων τοῦ προβάτου καὶ τῆς *Chabertia ovina* εἰς τὴν μοναδικὴν δόσιν τῶν 10 mg/kg ἐν ὕδατικῷ διαλύματι 10 τοῖς 100. Τὰ *Bunostomum trigonocephalum* καὶ *Dictyocaulus filaria*, πλεόν ἀνθεκτικά, ἀπαιτοῦν διπλασίαν δόσιν (20 mg/kg). Τὸ φάρμακον ἀπεδείχθη τοξικὸν εἰς δόσιν 50 mg/kg, εἰς δὲ τὰ ἀναιμικά καὶ ἐξησθημένα πρόβατα τοξικά φαινόμενα, μέχρι καὶ θανάτων, δυνατόν νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ δόσεις κατωτέρας (10, 20, 30 mg/kg), εὐρίσκομένας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς θεραπευτικῆς δόσεως.

I. K.

**PAYNE (L.N), BIGGS (P.M), CHUBB (R.L) καὶ BONDEN (R.S.T.). 1966.
Μόλυνσις προσηρμοσμένου ἐπὶ ὠν ἐμβολίου μόρβας κυνῶν
δι' ἰοῦ λευκώσεως πτηνῶν. Vet. Rec., 78, 45 — 48.**

Ἡ παρουσία ἰοῦ λευκώσεως εἰς φαινομενικῶς κανονικὰ ἔμβρυα ὀρνίθων, ὡς συνέπεια συγγενοῦς μολύνσεως, ἀπεδείχθη ἀναντιρρήτως ὑπὸ τῶν Burmester, Gentry καὶ Waters (1955) καὶ ἐπεβεβαιώθη ὑπὸ τῶν Rubin, Gornelius καὶ Fanshier (1961). Ἡ ἀνίχνευσις τοῦ ἰοῦ τῆς λευκώσεως εἰς τὰ ἔμβρυα καθίσταται σήμερον εὐχερὴς διὰ τῶν δοκιμασιῶν RIF καὶ COFAL. Ἡδη, εἰς τὸ Ἡν. Βασίλειον καὶ τὰς Η.Π.Α. ἐθεσπίσθη ὅπως τὰ δι' ἀνθρώπῳ πειν χρῆσιν προοριζόμενα ἐμβόλια ἱλαρᾶς, τὰ παρασκευαζόμενα ἐπὶ ἱστοκαλλιεργημάτων ἐμβρύου ὀρνίθου, δεόν νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένα ἰοῦ λευκώσεως, καθόσον πρόσφατος μελέτη ἀπέδειξεν, εἰς Η.Π.Α., τὴν παρουσίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἰοῦ εἰς ἐμβόλια ἱλαρᾶς καὶ κιτρίνου πυρετοῦ. Εἰς τὴν ὑπὸ ἀνάλυσιν ἐργασίαν, οἱ ΣΣ, ἐξετάσαντες διὰ τῶν δοκιμασιῶν RIF καὶ COFAL πέντε δείγματα ἐμβολίου μόρβας κυνῶν, παρασκευασθέντος ἐπὶ ἐμ-

βρυοφόρων ὠδῶν ὄρνιθος, ἀνεῦρον ὅτι τὰ ἐμβόλια ταῦτα εἶχον μολυνθῆ δι' ἰοῦ λευκώσεως. Οἱ ὄροι ἐπτά ἵππων, οἵτινες εἶχον ὑποβληθῆ εἰς ἐπανειλημμένους ἐνοφθαλμισμοὺς διὰ τῶν ἐν λόγῳ ἐμβολίων, περιεῖχον ἐξουδετερωτικά ἀντισώματα τοῦ ἰοῦ τοῦ σαρκώματος τοῦ ROUS (στέλεχος Bryan).

I. K.

TYSSET (C), BRISOU (J) καὶ CUDENNEL (A). 1966. 'Υγιεινὴ καὶ ὑγιονομικὸς ἔλεγχος ἐνίων ἐδωδίων μαλακίων. Ρόλος τοῦ ὑγιονομικοῦ κτηνιάτρου. Rec. Méd. Vét., 142, 511 — 530

Ἡ ὅλη μελέτη περιορίζεται εἰς τὰ ὄστρεα καὶ τὰ μύδια, τῶν ὁποίων ἡ κατανάλωσις ἔχει μεγάλως ἀυξηθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ τὰ ὁποῖα συχνάκις ἀποδεικνύονται φορεῖς παθογόνων μικροργανισμῶν (*E. coli*, *Klebsiella*, στρεπτόκοκκος τῆς ὁμάδος D καὶ ἰδίως *Σαλμονέλλαι*), ὥς καὶ τινῶν ἰῶν (λοιμώδους ἥπατίτιδος καὶ πιθανῶς πολιομυελίτιδος). Ἡ μικροχλωρίς τῶν ἐν λόγῳ μαλακίων ἀναλύεται λεπτομερῶς, ὥς καὶ τὸ θέμα τῆς αὐτοκαθάρσεως τῶν ἐν καθαρῷ ὕδατι. Τέλος, σημαντικὸν μέρος τῆς μελέτης ἀφιερῶται εἰς τὸν ὑγιονομικὸν καὶ ἰδίως τὸν μικροβιολογικὸν ἔλεγχον τῶν μαλακίων.

I. K.

PRINS (R. A.) 'Απόψεις ἐπὶ τοῦ ἐντὸς τῆς μεγάλης κοιλίας μεταβολισμοῦ. (Tijdschr. Diergeneesk., 1966, 91, 1619 — 1623).

Οἱ συγγραφεῖς διεπίστωσαν δι' *In Vivo* καὶ *In Vitro* πειραματισμῶν ὅτι ἡ ἐνυδρος χλωράλη, χρησιμοποιομένη διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὀξο-ναιμίας, προκαλεῖ ἀύξιν τῆς στάθμης τοῦ προπιονικοῦ ὀξέος ἐντὸς τῆς μεγάλης κοιλίας. Ἐξ ἄλλου οὗτοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ παρατεταμένη χρησιμοποίησις τῆς εἶναι ἐπικίνδυνος, διότι αὕτη ἐπιδρᾷ δυσμενῶς ἐπὶ τῆς αὐστηρῶς ἀναεροβίου μικροχλωρίδος τῆς μεγάλης κοιλίας.

Θ. Λαζαρίδης

KERR, W.R., COGHLAN, J.D., PAYNE, D.J.H. Χρονία βρουκέλλωσις εἰς κτηνιάτρους χειρουργούς. (Vet. Record, 1966, 79, 602 — 608).

Οἱ συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ βρουκέλλωσις ἀποτελεῖ μόνιμον ἐπαγγελματικὸν κίνδυνον διὰ τοὺς κτηνιάτρους καὶ ὅτι ἡ χρονία μορφή αὐτῆς εἶναι πολὺ περισσότερον συχνὴ εἰς αὐτοὺς ἀπ' ὅ,τι ἡ ὀξεῖα τοιαύτη. Οἱ σ. ἐπισημαίνουν τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον διὰ τοὺς κτηνιάτρους καὶ περιγράφουν τρεῖς ὁρολογικὰς μεθόδους διαγνώσεως τῆς χρονίας βρουκέλλώσεως.

Θ. Λαζαρίδης

PAYNE, J.M., VAGG, M.J. **Παρεμπόδισις απέκκρισεως τοῦ ἁσβεστίου καὶ φωσφόρου διὰ τοῦ γάλακτος ἀγελάδων.** *An. Med. Vet.*, 1966, **4**, 307.

Οἱ συγγραφεῖς, ἀναζητοῦντες νέαν μέθοδον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὑπασβεσταιμίας, προσεπάρησαν νὰ παρεμποδίσουν τὴν μεταφορὰν τοῦ Ca καὶ P ἐκ τοῦ αἵματος εἰς τὸ γάλα, δι' ἐνδομαστικῆς ἐγχύσεως ἀλάτων Ca^{45} καὶ P^{32} . Τ' ἀποτελέσματα δεικνύουν ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου παρατηρεῖται μία λίαν ἐλαφρὰ μείωσις τοῦ ρυθμοῦ διόδου τοῦ Ca καὶ P ἐκ τοῦ αἵματος εἰς τὸ γάλα. Τὸ ἀποτέλεσμα βελτιώνεται ὅταν τὸ χρησιμοποιούμενον ἄλας Ca εἶναι εὐδιάλυτον, ὥστε ν' ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ μαστικοῦ ἴστος εὐκολώτερον.

Θ. Λαζαρίδης.

DIRKSEN, G. **Ὁξέωσις μεγάλης κοιλίας εἰς βοοειδῆ.** (*Vet. Bul.*, 1966, **36**, 593).

Ὁ συγγραφεὺς ὑποστηρίζει ὅτι ὀξέωσις τῆς μεγάλης κοιλίας προκαλεῖται συνεπείᾳ καταναλώσεως μεγάλων ποσοτήτων τροφῶν πλουσίων εἰς εὐπέπτους ὕδατάνθρακας, ὥς εἶναι τὰ φύλλα τῶν ζακχαροτεύτλων. Αἱ παρατηρήσεις ἀφοροῦν εἰς σύνολον 500 περιπτώσεων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 100 ἐμελετήθησαν λεπτομερῶς.

Συμπτώματα: Εἰς ἐλαφρὰς μορφὰς παρατηρεῖται μόνον ἀνορεξία καὶ μείωσις γαλακτοπαραγωγῆς. Εἰς περισσότερον σοβαρὰς μορφὰς παρατηρεῖται ἔντονος δυσπεψία καὶ φλεγμονὴ τῆς μεγάλης κοιλίας, ἐνίοτε ἀπολήγουσα εἰς κατάκλισιν καὶ κῶμα.

Ἀνατομοπαθολογικὰ εὐρήματα: Αἱ πλέον ἀξιόλογοι βλάβαι ἀφοροῦν εἰς τὸν βλεννογόνον τῆς μεγάλης κοιλίας καὶ τοὺς νεφροὺς.

Βιοχημικὰ εὐρήματα: Εἰς τὸ αἷμα διαπιστώνεται τάσις αὐξήσεως τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος, τῆς οὐρίας, τοῦ μὴ πρωτεϊνικοῦ ἄζωτου, τῆς χολερυθρίνης, τοῦ αἱματοκρίτου καὶ τοῦ φωσφόρου, καὶ μείωσις τῆς ἐφεδρικῆς ἀλκαλικότητος, τοῦ Ca καὶ Cl. Εἰς τὰ οὖρα διαπιστώνεται αὐξήσις πρωτεϊνῶν, χολερυθρίνης, ἐμμόρφων στοιχείων (κυττάρων) καὶ ὀξόνης. Ἐντὸς τοῦ ὕγρου περιεχομένου τῆς μεγάλης κοιλίας μειοῦται τὸ ὀξικὸν ὀξὺ καὶ αὐξάνεται τὸ γαλακτικόν. Τέλος τὸ βουτυρικὸν μειοῦται ταχέως καὶ σημαντικῶς.

Θεραπεία: Χρησιμοποιοῦνται βιταμῖναι τοῦ συμπλέγματος B, ἀντιϊσταμινικά, πρενδιζολόνη καὶ ὁρὸς (ἠλεκτρολύται).

Ἡ γαστροτομή καὶ ἐξαγωγή τοῦ περιεχομένου τῆς μεγάλης κοιλίας εἶναι ἀποτελεσματικὴ μόνον ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖται εἰς τὰ ἀρχικὰ στάδια.

Θ. Λαζαρίδης

UHART, B.A., CARROLL, F.D. 'Οξέωσις εις βοοειδή. (*J. Anim. Sci.*, 1966. 25, 911).

Όκτώ μόσχοι μέσου βάρους 190 kg έκαστος έκρησιμοποιήθησαν πρὸς μελέτην τῶν διαταραχῶν, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦνται ὅταν ἡ καθημερινῶς χορηγομένη μηδικὴ εἰς αὐτοὺς ἀντικατασταθῇ αἰφνιδίως κατὰ 90 % ἀπὸ καρποὺς καί, συνεπῶς, ὅταν αἰφνιδίως τὸ σιτηρέσιον αὐτῶν καταστῇ πλούσιον εἰς ὕδατάνθρακα. Ἡ λήψις τροφῆς ἐγένετο κατὰ βούλησιν. Ἐξαιρέσει ἑνὸς μόνον μόσχου, οἱ ἄλλοι ἔπαυσαν νὰ λαμβάνουν τροφήν μετὰ τὴν 3ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ σιτηρεσίου, ὁπότε καὶ διεπιστώθησαν τὰ ἐξῆς: Αἱ ἐντὸς τῆς μεγάλης κοιλίας συγκεντρώσεις τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος ηὔξηθησαν, ἐνῶ ἐκεῖναι τοῦ συνόλου τῶν πτητικῶν λιπαρῶν ὀξέων ἐμειώθησαν σημαντικῶς ($P=0,01$). Αἱ μεταξὺ τοῦ ὀξικοῦ, προπιονικοῦ καὶ βουτυρικοῦ ὀξέος σχετικαὶ ἀναλογίαι μετεβλήθησαν ἐλάχιστα. Τὸ pH τοῦ αἵματος, τῆς μεγάλης κοιλίας καὶ τῶν οὐρῶν κατῆλθε σημαντικῶς ($P=0,01$). Ἡ συγκέντρωση τοῦ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (pCO_2) ἐμειώθη ἐπίσης σημαντικῶς ($P=0,01$). Παραλλήλως πρὸς τὰς μεταβολὰς αὐτὰς παρατηρήθη ἀνορεξία, διάρροια καὶ κατάκλισις. Τὰ συμπτώματα παρήλθον μετὰ ἑξαήμερον, ὁπότε καὶ οἱ μόσχοι ἀνεζήτησαν ἐκ νέου τροφήν. Κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο τοῦ πειραματισμοῦ τὸ pH καὶ pCO_2 τοῦ αἵματος καὶ τὸ pH τῶν οὐρῶν ἐσταθεροποιήθησαν. Τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν συμπτωμάτων καὶ ἀναζητήσεως ἐκ νέου τροφῆς, οἱ μόσχοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέφονται μὲ τὴν ἰδίαν τροφήν, ὁπότε διεπιστώθη καὶ πάλιν ὅτι τὸ pH ἦτο χαμηλόν, ἡ συγκέντρωση τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος ηὔξημένη καὶ ἡ σχετικὴ μεταξὺ ὀξικοῦ καὶ προπιονικοῦ ὀξέος ἀναλογία στενωτέρα, λόγῳ μειώσεως τοῦ ὀξικοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ αὐξήσεως τοῦ προπιονικοῦ ὀξέος ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ τὸ εἰς μεγάλην ποσότητα παραγόμενον γαλακτικὸν ὀξὺ ἐντὸς τῆς μεγάλης κοιλίας καὶ τὴν συνεπεία τούτου πτώσιν τοῦ pH αὐτῆς ὡς τοὺς ὑπευθύνους παράγοντας διὰ τὸ σύνδρομον ὀξέωσεως εἰς τὰ βοοειδή.

Θ. Λαζαρίδης